

ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ

χθές επιστρέφοντες εἰς Θεσσαλονίκην οἱ κ. κ. **Α. Παλαιολόγος** καὶ **Θ. Λεβούνης**, ἀντιπρόσωποι τῆς αὐτοῦ Ἑλληνικῆς Κοινότητος, σταλέντες ἐνταῦθα ὅπως ἐνεργήσωσι παρὰ τῇ Κυβερνήσει τὴν ἀποστολὴν ἀνακριτοῦ δι' ὅσας κατηγορίας ἀποδίδουσι τῷ ἐν Θεσσαλονίκῃ Γενικῷ Προξένῳ κ. Βατικιώτῃ.

Ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ ἀρρενωπὴ γλῶσσα τῶν ἀντιπροσώπων τούτων, ὡς καὶ τὸ ῥητὸν τῶν κατηγοριῶν τὰς ὁποίας διετύπωσαν, ἐπείσαν τὴν Κυβέρνησιν ὅτι εἶναι ἀναπόφευκτος ἡ ἀποστολὴ ἀνακριτοῦ.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο θέλει τεθῇ εἰς ἐνέργειαν λίαν ταχέως, διότι δὲν εἶναι δίκαιον τὸ κέντρον τῆς Μακεδονίας, ἡ Θεσσαλονίκη, νὰ μένῃ ἄνευ προξένου, τοῦ κ. Βατικιώτου, μετὰ τοιαύτας κατηγορίας, ὧν τὸ ἀνυπόστατον δὲν ἐβεβαιώθη, μὴ δυναμένου οὔτε δικαιουμένου νὰ ἐκτελῇ χρεὴ Γενικοῦ Προξένου.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἰπαξιωματικὸς βλάσφημος συνειθίζει πάντοτε τὰ στρατιωτικὰ προστάγματα νὰ τὰ συνοδεύῃ καὶ μὲ μίαν βλασφημίαν.

Φερ' εἰπεῖν :

— Φερτέ . . . τὴν Παναγίαν σας.

— Παρουσιαστέ . . . τὸν Σταυρὸν σας.

Εἰς τὴν τελευταίαν βλασφημίαν εἰς ἐπίστρατος πετὰ κάτω τὸ τουφέκι καὶ τοῦ παρουσιάζει μικρὸν σταυρὸν τὸν ὅποιον εἶχεν ὡς ἐγκόλπιον, μὲ ὕψος εὐθείας Ἀγαθοπούλου.

Ὁ κ. Χ*** ἐξέχυνεν εἰς τὴν ἐρωμένην του ὅλον τὸν Βύρωνα τῆς καρδίας του.

Ἐκείνη ἐπολέμει τὸν Βύρωνα μὲ τὸν Τυρταῖον καὶ τοῦ ὤμιλει περὶ πολέμου καὶ πατρίδος.

Ὁ Χ*** ἀποκαμῶν (ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ θήλυ σχολαστικόν) ἐκφωνεῖ :

— Ἰδοὺ Γυνή—Φρεαρίτης !

Εἰς ξενοδοχεῖον.

Ὁ διευθυντής. Κύριε, πρέπει νὰ πληρώσητε τὸ γεῦμά σας· δὲν σὰς γνωρίζω, δὲν δύναμαι νὰ σὰς κάμω πίστωσιν.

Ὁ πελάτης. Ἄν εἶναι γι' αὐτὸ, γνωρίζομεθα κ' ἔτσι μοῦ κάνεις πίστωσιν.

Εἰς διάλογος :

— Πηγαίνει καλά ;

— Πολὺ καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ. Ἔσείς ;

— Σ' ἐρωτῶ ἂν τὸ ῥωλόγι σου πηγαίνει καλὰ.

Εἰς βυζαντινὸς, πρὸ ὀλίγου ἀκόμα ἀφήσας τὴν Φυσιολογίαν τοῦ γάμου τοῦ Βαλζάκ, ζητεῖ νὰ ἐπιδειχθῇ εἰς μίαν γκαρσόναν Ζυθοπωλείου.

— Ξεῦρεῖς, τῆς λέγει, αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσι τοὺς ἀνοήτους.

Καὶ ἐκείνη :

— Ἄ ! ψυχὴ μου, πόσο σ' ἀγαπῶ !

Μεταξὺ τριῶν, ὧν ὁ εἰς παράσιτος :

— Τί κάμνεις τώρα ;

— Ζῶ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου.

— Καὶ σύ ;

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης.

— Καλὰ, ἐσὺ δὲν ἔχεις λεφτὰ σ' τὴν τσέπη.

— Καὶ γι' αὐτὸ σοῦ λέγω, πῶς ζῶ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του.

τοῦ ἄλλου ! Ποία δύναμις ἀνθρωπίνη θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ ἀποχωρήσῃ τὰς δύο ἐκεῖνας ὑπάρξεις !

— Ἀνδρίζου Βέρθα !—ἔλεγεν ὁ Ἐδουάρδος πνιγόμενος ὑπὸ τῶν δακρύων—ὑπάρχει θεὸς προστατεύων τοὺς ἀγαπωμένους !

— Λοιπὸν δὲν ἀπώλετο τὸ πᾶν ἀκόμη, Ἐδουάρδε ;

— Καὶ δὲν βλέπεις ὅτι ζῶ ἀκόμη ; Δὲν σὲ πείθει τοῦτο ὅτι ἡ ἐλπίς δὲν ἀπώλετο ; Ἐάν, ὡς λέγεις, τὸ πᾶν ἀπώλετο, ἐάν ἐπέπρωτο τὸν θησαυρὸν μου νὰ μοι ἀρπάσῃ ἄλλος, ὁ Ἐδουάρδος σου δὲν θὰ ἦτο πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων.

— Καὶ ὅμως . . . ἐνῶ ἀπὸ σοῦ ζητοῦσι νὰ με χωρίσωσιν, ἄλλη διαφιλονικεῖ τὴν καρδίαν σου. Τί ἐπταίσσαμεν λοιπὸν ἡμεῖς διὰ νὰ τιμωρῶμεθα οὕτω ;

— Εἰξέρω τὰ πάντα, ἀλλ' ἀνδρίζου Βέρθα ! Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ εὐτυχία θὰ μας κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν τὰς ὁδύνας τοῦ παρελθόντος εἶναι ἐγγύς.

Καὶ ἐκρατοῦντο ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἠτένιζον ἀλλήλους καὶ ὁ εἰς κατωπτρίζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἄλλου. Ἦσαν εὐτυχεῖς. Ἦτο ἡ πρώτη ἀληθὴς εὐτυχία τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο ἐπὶ τῆς ζωῆς των, διότι προηγήθη ἡ δοκιμασία, διότι εἶχον ἀκόμη νὰ ὑποστῶσι βασάνους.

Εἶχον τόσα νὰ εἰπωσι ! Καὶ ὅμως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐλησμόνουν τὰ πάντα, τὰ χεῖλη ἐσιώπων καὶ ἐλάλουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐν τῇ σιωπῇ ἐκείνῃ ὁ εἰς ἤκουε τοὺς

παλμοὺς τῆς καρδίας τοῦ ἄλλου.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πατὴρ ἐπανήλθεν. Ὁ Ἐδουάρδος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του.

— Πάτερ μου—ἔλεγε—σώσατε τὴν κόρην σας, σώσατε τὴν Βέρθαν σας, σώσατέ μας !

Ὁ βαρῶνος τὸν ἐθεώρει μετ' ἀπελπισίας, δυσφορῶν καὶ ἀδυνατῶν νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ὅχι· μὴ λέγετε ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο ! Δύνασθε σεῖς τὸ πᾶν !

Ὁ βαρῶνος ὕψωσε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Μόνος ὁ θεὸς—εἶπε λύων τὴν σιωπὴν—δύναται τὸ πᾶν. Ἐγὼ . . . ἔδωκα τὸν λόγον μου εἰς τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μώρ !

— Εἰς τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μώρ—εἶπεν ἀμέσως ὁ Ἐδουάρδος—ἀλλὰ θὰ περιμενίητε . . .

— Ἔως οὐ ἀναρρώσῃ ἡ Βέρθα μου.

— Ὅθ' ἀπεριμενίητε τοῦλάχιστον μίαν ἐβδομάδα, δὲν εἶναι ἀληθές ;

— Ναί· θὰ περιμενίω.

— Βίπατε ὅτι ἐδώκατε τὸν λόγον σας εἰς τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μώρ ! Δὲν εἶπατε τοῦτο ; Μετὰ μίαν ἐβδομάδα λοιπὸν ὁ Κόμης τοῦ Σαῖν-Μώρ θὰ ἔλθῃ νὰ σας ζητήσῃ τὴν χεῖρά της.

Ὁ Βαρῶνος, ὅστις ἠγνόησε τί ἐσήμαινον οἱ λόγοι οὗτοι